

TEHETSÉGEK, „MŰVÉS-Z-LELKEK”

GULICS AMINA VERSEI

Perzsia

Leigázott akhájok
Megsemmisült szemhályog
Pupillámon keresztül
Elnéznék nappaltól estig
Szivárványhártyám is szebb színű
Ha te is itt vagy, de meddig...(?)
Könnyeim kimossák gondodat,
De még mindig vagy: gondolat
képében megjelenysz álomban,
majd talán rátalálsz szívemben otthonra.
Szebben szólva színpadon színesben szavalni Szózatot,
szórakozz szótlantul, szó szerint szólok most hozzád...

(na jó, színesben szavalni, mondjuk sárgában,
elégé gázos, de ahogy ruháim, úgy...)

...világom fekete, nélküled nehezen írnék,
bár lefutnám érted a maratont, utolsó szavamnál
lehunynám két szemem; szivárványból szélvihar,
könnyeimből zivatar, cseperegne holt lelkem
egyszeri emléke - itt marad örökké te neked.

Miért futsz?

cigaretta füstjének átható illata
lepi be a szoba minden négyzetcentijét
azt hazudtad, visszajössz,
de már megint a túloldalt kötsz
ki.

„iszok rád angyalom, az este”
jó legyél, de már majdnem felestem
a hazugságod mérgezi szívem,
szúr a tövise, de rózsá nem terem benne.

Lux in tenebris

„Szia, hogy vagy? Mi a helyzet?” -
kérdézném, de már túl távol vagy, hogy halld a hangomat.

Egyedül *te* hiányzol az életemből.

A fejemben élsz,
ameddig az őszi levelek úgy hullanak,
ahogy azon az októberi napon, mikor találkoztunk.
Ameddig a nyár vörösen izzó sugarai záporoznak
legalább úgy, mint aznap,
amikor a tóparton töltöttük az éjszakát
ketten, a vaksötétben, a csillagok alatt beszélgetve.

Mert az az ősz már sosem jön vissza,
és az a nyár, az a sok tavasz és tél, hajnal és alkony,
az a sok kimondott szó, és kimondatlan gondolat,
ami kínozott bennünket és azóta is marja szívemet.

Szóval, hogy vagy?
kérdézném, de már így is túl sokáig beszéltem,
és ez úgysem fog eljutni hozzád.

Woman on the hills

Még mostanában is eszembe jutsz.
Egy héten legalább hétszer,
egy órában kétszer,
éjjel az álmomban,
nappal a nap sugarában,
alkonyban és pirkadatban,
a decemberi hóban és júniusi eső illatában.
A bakelit régies hangzásában,
amit az idő múlása okozott,
a zongora hamisságában,
mert még mindig azok a szálak
dolgoznak benne,
amiken neked játszottam.
Minden szempárban és szóban,
minden gondolatomban,
minden lélegzetvételemben.
...és még mostanában is
eszembe jutsz.

Kinderspiel

tűzzel tilos, vízben nem szeretsz játszani
piromán
vagy csak a kalandvágy
azért szeretlek én is ennyire
nem tekintek gyakran így senkire

karambol volt a mellettünk lévő főúton
jött a száztizenkettő, én meg csak néztem a felcsapó lángokból kapálózó kezeket
jobb volt egy metaforát írni rá:
az volt a szerelmed, eltemet
eloltani lehetetlen,
vízzel tehetetlen vagy

mostanában sok tüzeset történik nálunk,
s hiszek a sorsban, ez sem véletlen:
nem véletlen a vérpirosra festett kapuk sora, ami 5-től 200-ig áll ugyanazon a főúton
talán a haldoklókból folyó vérpatakból vettek nyersanyagot
és az abból táplálkozó öreg tölgyfát használták hozzá,
amire tíz éve egy fiú akasztotta magát

szégyenkezve állok
előtted
rám rakódott minden érzelem és
etil-alkohollal sem
tudom lemosni, amit abból a
leépült gyógyszerárból vettem,
emberek lelke nyugszik az ottani
kiégett dolgozókén

egy szó
egy gondolat
ezer jelentésben
ezer gondomat jelenti e gondola,
a vérpatak közepén lassan sodródó kishajó
papírból hajtottam, és mindent ráírtam, ami rólad eszembe jut
szeretném most elengedni,
ha te engeded
én elmegyek a part mellől
és soha vissza nem nézek
de minden éjjel a karodban alszom el
és minden nappal a mosolyodra írom meg
szerelmünk utolsó sorait.

SLAM POETRYK

Tizennyolcadikán

Kettő nulla – tizennyolc múltam, tegnap.
Vicelek, még nagyon messze vagyok az
agyonhypeolt, legális ivást és cigizést jelentő számtól,
csak egyre közelebb kerülök a halálhoz, vagyis...
Ezt fel lehet fogni máshogy is, de aki ezt megteszi, az nem én leszek.
Tizennyolc, a kor, melyben vezetőnk nyilvános akasztásának
helyt adunk a Főtér közepén egy Guillotine társaságában.
Tizennyolc, az óra, amikor már senki nem tudja,
hogyan van, vagy délután, most is úgy ingadozik a két napszak között,
ahogy az ember az agya és a szíve közt.
Tizennyolc, ahol egy szakállas hippi vitte fel a hegyre
a vakokat kézenállásban, és illúziókkal hitegette
anyja régi barátait egy after közepén –
talán ez ihlette a tablettás bor ötletét,
full kamu az egész, ez is egy lecopyzott találmány.
Tizennyolcadikán született a lelkiismeretem szörnyű furdalása,
csak sajnos halva – de te legalább életben maradtál aznap.
Tizennyolc óra van ráfestve az órára, sosem megy se jobbra, se balra.
Összezavarta, hogy délután vagy este,
holnapután majd ketten visszaállítjuk az örökkévalóság kattogós, idegesítő körforgását.
Kettő nulla – tizennyolc írott a naptár legfelső sorában
a telefonomban, mert megnéztem, hogy írtál-e már.
Így ciki lenne, szóval átpörgetem az instám...
(Azt mondtad, hogy „kislány”, pedig már elég nagy vagyok.)
Nem tudom elfogadni, hogy az óra lassú és arrogáns kattogása
egyre csendesebb lesz és átváltja a percmutatót 01-re,
a mondanivalóját pedig elveszti az egész gondolatmenet.
De én 18 órakor ott leszek az óra alatt,
szemet vetve az értesítésekre, ahol megint nem leszel ott,
aztán az instámra, ahol kegyetlen taged kegyetlenkedve nevetnek rám.

És 18 évesen én is ugyanúgy fogok nevetni rád és magamra,
amikor visszaolvasom, mennyire belédszerettem
január 8-án, 2018-ban.

Egy vagyok

Érzek, gondolkozok, tudatosan munkavégzek,
végülis minden tulajdonságom megvan ahhoz,
hogy ember legyek.
Az arányokról inkább nem beszélek.
Az érzelmi intelligenciám a 0-val vetekszik, de van!
Dolgozni nem szeretek, de muszáj, szóval ember vagyok.

Iskolás gyerekek futkosnak az utakon,
örömtelien és izgatottan.
Még fogalmuk sincs mire vállalkoztak.
Rögtön lekerülne az a vigyor az arcukról.
A busz ablakából figyelem a külvilágot,
az elsuhanó festői táj... úgy értem kopár ipari területeket.
Beült mellém egy nő, aztán egy férfi és megint egy nő.
Vajon hová tarthatnak?
Esetleg ma mentik meg a világot, vagy nevelik azokat,
kik helyettük elvégzik ezt a nehéz feladatot?
Ápolják és gyógyítják őket, vagy simán csak robotok?
Robotok robognak rongyos ruhájukban
és alliterálnak a gyártósor végében.
Mennyire süketülhettek már meg ettől az őrzítő zajtól,
melyet az élet okoz nekik? Az élniakarás.

Már a nap rózsaszín sávokból változik narancsszínűvé,
a hajnali órák lassan fordulnak dél felé.
Vagy csak simán feljött, de még ezerféleképp leírhatnám,
egyébként gyönyörű jelenség.
...hadd vigyek egy kis színt szürke létezésembe.
Erre született volna az ember?
Munkavégzés.
Leszálok a buszról, körülnézek és bánatos, fáradt, unott
arcokat és szarkalábakat látok mindenkin.
Lehet, hogy kicsit félreértettem ezt az élet dolgot.

Ez még reggel volt,
az álmos pesszimizmusom ilyenkor a legéberebb.
Egyébként is szeretem megfigyelni az embereket messziről,
csak természetesen.

Ezeket persze senki nem veszi észre,
úgyhogy marad a saját titkom még egy darabig,
aztán én is talán megjelentetek majd pszichológusként
egy emberismeretről szóló könyvet,
de ameddig egy misztikum vagyok még saját magam számára is,
addig ez egy darabig tolódik.

A szemeim mágnesként tapadnának össze,
de valahogy ezt a pár órát még ki kellene bírnom.
Mostanában keveset alszom.
Nem azért, mert nem akarok, egyszerűen nem jön az álom
és csak gondolkozok.
Hazudnék, ha azt mondanám, hogy néha és keveset.
Eszméletlen sokat, és felemésztenek,
mikor már csak ketten vagyunk, feleszmélek:
a gondolataim és én.
Mindent kiölnék a fejből, és nagy sajnálatomra
ezek általában az álmaim.
4 óra alatt még a mélyalvás fázisába sem tudok bekerülni,
de szokás szerint ezeket a matekórán bepótolom.

Jobban féltém mások elől az írásaimat,
mint a privát beszélgetéseimet.
Mondhatni, irigy vagyok rájuk, de ha nem is irigy,
rossz érzéssel tölt el, ha csak érzem, hogy valaki figyeli őket.
Nem azért, mert lemásolják, hisz a gondolataimban
talán ez a legjobb tulajdonság: elvehetetlenek, és
sokszor sajnós megsemmisíthetetlenek.
A tudásra is ezért mondják, hogy aranyat ér, végülis...
bár ez nem mindig válik hasznomra, sok bosszúságot okoz.
Például kisebbség érzetet, mert minél többet tudok,
annál inkább rájövök, hogy egyáltalán nem vagyok
tisztában egyes dolgokkal.
A legnagyobb rejtély számomra, hogy hogyan folyik a víz a csapból,
vagy hogyan váltakozik a hideg és forró víz, hogyan keveredik.
Évek óta marcangol ez a világmegváltó kérdés,
de ha tudnám a titkot, nem is lenne olyan érdekes már.
Ettől olyan szép minden: a tudatlanság szép,
de nem becsülendő és tisztelendő. A tudás hatalom. De a hatalom nem tudás...

R.I.P. 2 my youth

végülis mire jó az oktatás, ha nem arra, hogy...

hogy...

basszus, magyar vagyok, alaposan megművelve

úgy értem, alap, hogy művelten magyar vagyok

5-kor kelek és 5-kor érek haza

12 órát azzal töltök, hogy készülök, suliban vagyok, es aztán a sulira készülök

de alapjában véve művelt vagyok, vagyis annak kellene lennem,

helyette inkább a pusztaságot érzem a fejemben

robot vagyok.

felkelek, tanulok, tanulok es lefekszem. felkelek, tanulok...

és meg csak most kellene élnem vagy már ez az élet, nem?

hogy élek, mert élnem muszáj, de néha inkább csak úsznék az árral...

„úgy éreztem valami rohanó folyó vagyok es partjaim vannak,
lesorvadt pálmákkal es zöld békákkal”

mert ekkor már diák voltam megoperálhatatlanul

rendesen leveleztem a nyelvtanárommal, hogy mi lesz a dolgozat anyaga,

mert nem tudok bepótolni 20 oldalt

de elvárják tőlem.

várják. leszárom?

nem szarom le, mert az oktatás minősít, a jegyeim meg le.

de legalább már tudok statisztikát es valószínűséget számítani,

mennyire valószínű, hogy ezt én valaha fogom használni?

20,18 ez százalék és én vagyok a maradék 79,82

én vagyok a maradék, a kimarad(ot)t, a lemarad(ot)t

de legalább magyar vagyok és ez *számít*

műveletlen, paraszt magyar.

a maradék 79,82 százalék

20,18

2018

Magyarország

Az otthon

...ott van, ahol a szív is. Vagyis azt mondja, aki szív is
Hát, végülis az én szívem vándormadár
Éppen világméretű úton van
Még mindig nem jött haza.
Meg egyébként kicsit diszkriminációnak érzem ezt.
Mi van, ha valakinek nincs szíve?
Az ilyen cinikusan beszél az érzéseiről, mint én.
Amúgy is, az én szívem sincs itt.
Ő éppen a magashegységekben túrázik,
vagy éppen Albertában sétál egy tó körül.
Nincs itt, *velem*. De mindig máshol van.
Engem is visz magával, színes képeslapokban,
a táskájában, vagy valamelyik kamrájába bújok be,
ott úgyszólván sokáig elállnak a dolgok.
Néha kicsit megfázik, kihűl, talán hógutát kap
és kicsit hevesebben dolgozik teste.
Okés, nem vagyok költő, sem költő, sem költött,
bár lehetnék madár: én is körbeutaznám a világot.
És ha majd hazatér, úgysem lesz ugyanolyan.
Kicsit megizmosodik, erősebb lesz.
Életem terheit ügyesebben tudja majd pakolgatni.
Most egy kicsit szabadságon van, kicsit pihen.
Kimerültté tettem és kimerültté lettem én is.
Mi lenne, ha én is tarthatnék egy kis szünetet?
Megállunk itt, mondjuk *most* pontban és
ha regenerálódtam folytatnánk, ugyaninnen. Ígérem.
Vajon ki lehet-e venni az életből pár nap szabadságot?
Álljunk meg. Nem egy szóra, mondjuk kettőre.
A gondolataim, az izmaim, a keringésem, a szívem is
megállna - a Tatra szélén vagy a tóparton - és
csak kiürülne minden boldogtalanság és
a véget-nem-érő gondolatfonál, amit elvágnék, de nem engedne tartásából.
És aztán úgyszólván termelődik új. Ez olyan, mint a szemét.
Csak a rossz gondolatokból egy is több tonna,
és sajnos nincs mértékegysége. Gondolat, ami már gond, terhel. Az élet.
Miért is kezdted bele, ha nem tudod folytatni?
Miért *így* kezdted bele...